

Spm. nr. S 2168

Til indenrigs- og sundhedsministeren (21/5 02) af:

Aase D. Madsen (DF):

»Hvilke former for sanktioner agter ministeren, som tilsynsmyndighed for Københavns Kommune, at foretage over for Borgerrepræsentationen i anledning af den af medlem af Københavns Borgerrepræsentation, Louise Frevert, nu afsluttede klagesag af 13. marts 2002, hvoraf det af ministerens svar klart fremgår, at Københavns Kommune af ressourcemæssige årsager ikke har overholdt loven om social service på hjemmehjælpsområdet?«

Begrundelse

Det er efter spørgerens mening dybt krænkende for retsbevidstheden på det sociale område, at Københavns Kommune, som gang på gang bevidst og klart ulovligt ikke har ydet den tildelte hjemmehjælp, kan slippe godt fra det uden nogen form for sanktioner fra ministerens side. Det er tillige et meget dårligt signal, ministeren derved sender til landets øvrige kommuner, nemlig at omsorgssvigt over for svage grupper kan betale sig.

I forbindelse med Farumsagen oplyser ministeren i et svar på spørgsmål nr. S 1197 af 4. april 2002, der omhandler tilsynsrådernes brug af sanktionsmuligheder, herunder dagbøder over for kommunerne, at sanktioner anvendes yderst sjældent, og at annullation og tvangsbøder kun kan anvendes, hvis der foreligger en klar ulovlighed.

Ulovligheden har både den forhenværende socialminister og ministeren selv klart erkendt foreligger i forbindelse med hjemmehjælpen i Københavns Kommune, derfor finder spørgeren det totalt uacceptabelt, at ministeren som tilsynsmyndighed ikke har anvendt lovens sanktionsmulighed.

Svar (4/6 02)

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Indenrigs- og Sundhedsministeriet afgav ved brev af 13. marts 2002 en udtalelse om lovligheden af forskellige forhold vedrørende hjemmehjælpen i Københavns Kommune. Indenrigs- og

Sundhedsministeriet udtalte bl.a., at det forhold, at Københavns Kommune ikke ydede hjemmehjælp inden for rimelig tid i tilfælde af aflysninger, og det forhold, at Københavns Kommune traf afgørelser, hvormed der tildeltes hjemmehjælp til opgaver, som af ressourcemæssige årsager ikke blev efterlevet, ikke var i overensstemmelse med lov om social service.

Efter § 61, stk. 2, i lov om kommunernes styrelse kan Indenrigs- og Sundhedsministeriet i givet fald pålægge de medlemmer af Borgerrepræsentationen, der måtte være ansvarlige for, at Borgerrepræsentationen undlader at udføre en foranstaltning, som den efter lovgivningen har pligt til at udføre, tvangsbøder.

De kommunale tilsynsmyndigheder er imidlertid normalt ikke forpligtede til at anvende sanktioner, hvis en ulovlighed kan afhjælpes ved en mindre indgribende reaktion. Det er således en forudsætning for tilsynsmyndighedens anvendelse af sanktioner, at sanktioner i det konkrete tilfælde må anses for påkrævet.

I den foreliggende sag har Københavns Kommune i forbindelse med ministeriets behandling af sagen oplyst, at kommunen havde taget en række initiativer for at undgå aflysning af hjemmehjælp, og at kommunen – inden for sociallovgivningens rammer – ville revurdere de trufne afgørelser om hjemmehjælp på baggrund af de vedtagne kvalitetsstandarder, således at service-niveauet tilpasses de afsatte ressourcer.

Københavns Kommune har endvidere i brev af 23. maj 2002 til Indenrigs- og Sundhedsministeriet fremsendt en redegørelse for effekten af de initiativer, som blev iværksat i hjemmeplejen i efteråret 2001.

Det fremgår af Københavns Kommunes oplysninger, at omfanget af aflysninger nu udgør 1 – 2 promille af de planlagte besøg. I tilfælde af aflysninger tilbydes erstatningsbesøg. Københavns Kommune har endvidere oplyst, at de fleste bydele har færdiggjort den revisitation af samtlige hjemmehjælpsmodtagere, som er igangsat efter vedtagelsen af nye kvalitetsstandarder. Sundhedsforvaltningen har efter det oplyste særlig fokus på, at denne revisitation gennemføres hurtigst muligt.

På baggrund af de udtalelser, som Københavns Kommune afgav til ministeriet under sagen vedrørende iværksættelsen af en række initiativer på hjemmehjælpsområdet, fandt Indenrigs- og Sundhedsministeriet det ikke nødvendigt samtidig med afgivelsen af udtalelse den 13. marts 2002 at træffe afgørelse om anvendelse